

พระราชบัญญัติ

คนเข้าเมือง

พุทธศักราช ๒๔๘๐

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราวาส

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเขนทว โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๐

เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เป็นการสมควรที่จะ
แก้ไขเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองเสียใหม่ และ
จัดวางระเบียบในการกำกับตรวจตราคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรสยาม ให้ดียิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบ
วัน นับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ นับตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิก
บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มี
บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบท
แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทย
ตามกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ

“ยานพาหนะ” หมายความว่าสิ่งใด ๆ ที่ใช้สำหรับขนส่งจากที่แห่งหนึ่งไปยังที่อีกแห่งหนึ่ง

“เจ้าของยานพาหนะ” หมายความว่าตลอดถึงตัวแทนผู้เช่า หรือผู้ปกครองยานพาหนะนั้น

“ผู้ควบคุมยานพาหนะ” หมายความว่านายเรือหรือผู้รับผิดชอบในการควบคุมยานพาหนะนั้น

“คนประจำยานพาหนะ” หมายความว่าบุคคลซึ่งมีหน้าที่ประจำหรือทำงานประจำในยานพาหนะนั้น

“คนโดยสาร” หมายความว่าคนที่ไปมาในยานพาหนะนั้น นอกจากผู้ควบคุมยานพาหนะ และคนประจำยานพาหนะ

“รัฐมนตรี” หมายความว่ารัฐมนตรีผู้มีหน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่าเจ้าพนักงานใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ เจ้าพนักงานมีอำนาจตรวจตราบุคคลทั้งปวงและยานพาหนะใด ๆ ซึ่งเข้ามาสู่หรือจะออกจากราชอาณาจักรสยาม เว้นแต่ยานพาหนะนั้น ๆ ได้ข้อยู่โดยฉะเพาะในราชการของรัฐบาลสยาม หรือรัฐบาลต่างประเทศ

มาตรา ๖ ให้เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะ
แจ้งกำหนดวัน เวลาที่ยานพาหนะนั้น จะเข้ามาถึง หรือออก
จากท่าหรือสถานีในราชอาณาจักรสยามต่อเจ้าพนักงาน ก่อน
ที่ยานพาหนะนั้นจะเข้ามาถึงหรือออกจากท่าหรือสถานี ภาย
ในเวลาที่เจ้าพนักงานได้ประกาศไว้

ในกรณีที่ไม่สามารถแจ้งกำหนดวัน เวลาที่ยานพาหนะ
นั้นจะเข้ามาถึงในราชอาณาจักรสยามต่อเจ้าพนักงานก่อนที่
ยานพาหนะนั้นจะมาถึงได้ ให้เจ้าของยานพาหนะหรือผู้
ควบคุมยานพาหนะนั้น ไปรายงานต่อเจ้าพนักงานคนที่ทำการ
ตรวจคนเข้าเมืองที่ใกล้ที่สุด ขณะที่ยานพาหนะนั้น เข้ามาถึง
ในราชอาณาจักรสยามทันที

มาตรา ๗ เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะ
ซึ่งนำยานพาหนะมาจากต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร
สยาม มีหน้าที่ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. มิให้คนโดยสารหรือคนประจำยานพาหนะไปเสีย
จากยานพาหนะจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

๒. ยื่นบัญชีคนโดยสารและบัญชีคนประจำยานพาหนะ
ทั้งสิ้นโดยถูกต้องต่อเจ้าพนักงานพร้อมด้วยรายการละเอียด
ต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

๓. ต้องหยุดยานพาหนะแวะรับเจ้าพนักงานขึ้นไปกระทำการตรวจตราในยานพาหนะนั้น ณ ตำบลใดตำบลหนึ่งตามที่เจ้าพนักงานจะได้ประกาศไว้

๔. ให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานในการที่จะปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ ให้เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะจัดการควบคุมบุคคลที่เจ้าพนักงานตรวจพบปรากฏว่าเป็นบุคคลต้องห้ามหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ไว้ในยานพาหนะหรือสถานที่ใดที่หนึ่งเพื่อตรวจตราหรือควบคุมนำกลับออกไปนอกราชอาณาจักรสยามตามที่เจ้าพนักงานจะสั่ง

มาตรา ๙ การตรวจยานพาหนะทั้งปวงระหว่างเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา ถึง ๖.๐๐ นาฬิกา ในวันรุ่งขึ้นหรือวันหยุดราชการ เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะต้องจ่ายเงินค่าทำการล่วงเวลาตามอัตราซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ ในระหว่างเวลาที่ยานพาหนะยังอยู่ในราชอาณาจักรสยาม ถ้ามีการเพิ่มหรือลดคนประจำยานพาหนะ

หรือโยกย้ายสับเปลี่ยนคนประจำยานพาหนะกับยานพาหนะ
ใด ๆ ก็ได้ หรือคนประจำยานพาหนะผู้ใดจะไม่กลับออกไป
ไปนอกราชอาณาจักรสยามก็ได้ ให้เจ้าของยานพาหนะหรือ
ผู้ควบคุมยานพาหนะนั้น แจ่งแก่เจ้าพนักงานตามแบบซึ่ง
กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ในกรณีที่คนประจำยานพาหนะไม่กลับออกไปดังกล่าว
ในวรรคก่อน ให้เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยาน
พาหนะหรือผู้แทนนำบุคคลเหล่านั้นไปมอบให้แก่เจ้าพนักงาน
เพื่อปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๑ คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด
ดังต่อไปนี้ ห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรสยาม คือ

๑. ไม่มีหนังสือเดินทางอันถูกต้องที่ออกให้โดยรัฐบาล
ซึ่งรัฐบาลสยามได้รับรองแล้ว

๒. ไม่มีรายได้พอเลี้ยงตัวเองและไร้อุปการะจากผู้อื่น

๓. ไม่สามารถเสียเงินค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัติ
หรือตามกฎหมายซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติ

นี้
นี้

๔. มีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

๕. มีร่างกายพิการหรือจิตตสันเพื่อนไม่สมบูรณ์ หรือ เป็นโรคซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถประกอบการหาเลี้ยงชีพ ได้ ซึ่งเจ้าพนักงานแพทย์ได้ตรวจลงความเห็นแล้ว

๖. ยังมีได้ปลุกฝังป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉีดวัคซีนป้องกัน โรค และไม่ยอมให้กระทำการเช่นว่านี้ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

๗. เป็นคนอันธพาลหรือเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้ายหรือ อันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชน หรือราชอาณาจักร สยาม

มาตรา ๑๒ หนังสือเดินทางตามที่บังคับไว้ในมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๑ นั้นต้องเป็นหนังสือเดินทางที่ยังมีอายุใช้ได้อยู่ และต้องได้รับการตรวจลงตราจากสถานทูตหรือสถานกงสุล สยามในต่างประเทศแล้วจึงสมบูรณ์ เว้นแต่ประเทศนั้น ๆ ได้มีข้อตกลงไว้กับรัฐบาลสยามเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๑๓ คนต่างด้าวคนใดไม่มีหนังสือเดินทาง ที่บังคับไว้ในมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๑ หรือมีหนังสือเดินทาง ที่ไม่สมบูรณ์ตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๒ เมื่อแสดงให้ เป็นที่พอใจของเจ้าพนักงานว่าเป็นบุคคลที่สมควรจะให้เข้ามา ในราชอาณาจักรสยามได้แล้ว เจ้าพนักงานจะออกใบ

สำคัญแสดงรูปพรรณให้ แล้วอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรสยามก็ได้

มาตรา ๑๔ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๑
มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ นั้น มิให้ใช้บังคับแก่

๑. ผู้ควบคุมขนพาหนะและคนประจำขนพาหนะซึ่ง
เพียงแต่แวะเข้ามายังท่าหรือสถานีแห่งราชอาณาจักรสยาม
แล้วจะกลับออกไป

๒. คนต่างด้าวซึ่งอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกัน
เดินทางข้ามพรมแดนอันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวเท่านั้น

มาตรา ๑๕ คนต่างด้าวเมื่อเข้ามาในราชอาณาจักรสยาม
จะต้องรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงาน

บทบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

๑. เด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปี

๒. คนต่างด้าวซึ่งมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่หรือใบอนุญาตให้
กลับแล้ว และใบสำคัญนั้นยังสมบูรณ์อยู่

๓. คนต่างด้าวซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่รัฐบาล
สยามว่าบุคคลนั้นๆ เข้ามาในราชการของรัฐบาลและครอบครัว
ของบุคคลที่กล่าวนี้

๔. คนต่างด้าวซึ่งเป็นข้าราชการของรัฐบาลสยามโดยมีหนังสือสัญญาจ้างต่อกันและครอบครัวของบุคคลที่กล่าวนี้

๕. คนต่างด้าวซึ่งแสดงให้เห็นเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานว่าเข้ามาสู่ราชอาณาจักรสยามแต่เพียงชั่วคราวไม่เกินสามสิบวัน

๖. ผู้ควบคุมยานพาหนะและคนประจำยานพาหนะซึ่งเพียงแต่แวะเข้ามายังท่าหรือสถานีแห่งราชอาณาจักรสยามแล้วจะกลับออกไป

มาตรา ๑๖ คนต่างด้าวซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรสยามประสงค์จะเดินทางออกไปจากราชอาณาจักรสยาม จะขอรับใบอนุญาตให้กลับหรือใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงานก็ได้

มาตรา ๑๗ คนต่างด้าวผู้ใดได้รับใบอนุญาตให้กลับหรือใบสำคัญถิ่นที่อยู่แล้ว เมื่อกลับเข้ามาในราชอาณาจักรสยามอีก ต้องนำใบอนุญาตหรือใบสำคัญซึ่งยังสมบูรณ์อยู่ ออกแสดงต่อเจ้าพนักงาน ถ้าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่ต้องด้วยข้อห้ามตามมาตรา ๑๑ แล้วก็ให้อนุญาตเข้ามาในราชอาณาจักรสยามได้

มาตรา ๑๘ คนต่างด้าวผู้ใดได้รับใบสำคัญแสดงรูปพรรณหรือใบสำคัญถิ่นที่อยู่หรือใบอนุญาตให้กลับแล้ว ถ้ารัฐมนตรีเห็นว่าเป็นผู้มีอันตรายต่อสันติภาพหรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน รัฐมนตรีมีอำนาจเพิกถอน ใบสำคัญและใบอนุญาตที่กล่าวนี้ของผู้นั้นเสียได้ แล้วให้ส่งตัวผู้นั้นออกไปนอกราชอาณาจักรสยาม

มาตรา ๑๙ นอกจากคนต่างด้าวจำพวกที่กล่าวไว้ในมาตรา ๑๔ อนุมาตรา ๒ และมาตรา ๑๕ คนต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรสยามและยังไม่ได้ผ่านการตรวจตราของเจ้าพนักงาน ต้องไปรายงานตนเองต่อเจ้าพนักงานภายในกำหนดวันเวลาและสถานที่ซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๐ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้คนต่างด้าวคนหนึ่ง ๆ ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรสยามมีเงินประจำตัวมา คนต่างด้าวผู้ใดไม่มีเงินประจำตัวมาตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในประกาศนั้น ห้ามมิให้คนต่างด้าวผู้นั้นเข้ามาในราชอาณาจักรสยาม

ประกาศนี้รัฐมนตรีจะเพิกถอนเปลี่ยนแปลงได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๑ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดจำนวนคนต่างด้าวสัญชาติใด หรือจำพวกใด ซึ่งจะให้เข้ามาในราชอาณาจักรสยามในระยะเวลาใด เป็นจำนวนชายหญิงเท่าใด เมื่อได้ประกาศแล้วห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรสยามเกินจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในประกาศนั้น

ประกาศนี้รัฐมนตรีจะเพิกถอนเปลี่ยนแปลงได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๒ บทบัญญัติในมาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ มิให้ใช้บังคับแก่

๑. คนต่างด้าวซึ่งเป็นข้าราชการของรัฐบาลสยามหรือบุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่รัฐบาลสยามตามระเบียบว่าบุคคลนั้น ๆ มาในราชการของรัฐบาลและครอบครัวของบุคคลที่กล่าวนี้

๒. คนต่างด้าวเดินทาง ซึ่งแสดงให้เห็นเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานว่าเข้ามาสู่ราชอาณาจักรสยามแต่เพียงชั่วคราวไม่เกินสามสัปดาห์ หรือเพื่อประสงค์จะเดินทางผ่านออกไปจากราชอาณาจักรสยามเท่านั้น

๓. คนต่างด้าวซึ่งมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่หรือใบอนุญาตให้กลับ และใบสำคัญนั้น ๆ ยังสมบูรณ์อยู่

มาตรา ๒๓ คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรสยาม ถ้าปรากฏแก่เจ้าพนักงานว่า คนต่างด้าวผู้นั้นอยู่ในจำพวกที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งส่งกลับออกไปด้วยยานพาหนะที่นำเข้ามาหรือทางที่เข้ามา หากไม่อาจจะทำได้ตั้งแต่วัน ให้ส่งกลับออกไปด้วยยานพาหนะอื่นหรือทางอื่นที่สะดวก โดยให้เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะที่นำเข้ามาเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการส่งกลับ แต่ถ้ามีกรณีต้องสอบสวนหรือรอเพื่อส่งกลับ จะสั่งให้กักคนต่างด้าวนั้นไว้ในยานพาหนะนั้นหรือที่ใดที่หนึ่งก่อน แล้วจึงสั่งให้กลับออกไปตามนัยที่กล่าวแล้วข้างต้นก็ได้

ค่าใช้จ่ายในการกักคนต่างด้าวนั้น ให้เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะที่นำเข้ามาเป็นผู้เสียตามอัตราซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๔ ถ้าเจ้าพนักงานเห็นว่าจะกักคนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรสยามไว้เพื่อตรวจตราหรือออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณ หรือใบสำคัญถิ่นที่อยู่ จะเป็นการชักช้า หรือ

ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากเกินไป เจ้าพนักงานจะอนุญาตให้
คนต่างด้าวผู้ใดผู้หนึ่งมีประกัน หรือมีประกัน และหลัก
ประกันโดยรับรองว่าจะมาพบกับเจ้าพนักงานตามกำหนดวัน
เวลา และสถานที่ ตามที่ได้แจ้งให้ทราบก็ได้

มาตรา ๒๕ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยหรือปรากฏว่าผู้ใด
กระทำความผิดพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะเรียก
หรือจับผู้นั้นไปจัดการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ทำการสอบสวนได้ด้วย

มาตรา ๒๖ เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจกักคนต่างด้าวไว้ได้ไม่เกินสี่วัน ใน
กรณีที่มีเหตุจำเป็นจะยึดเวลาเกินกว่าสี่วันก็ได้เท่าเหตุจำเป็น
แต่มิให้เกินสี่ห้าวัน ให้เจ้าพนักงานบันทึกเหตุจำเป็นที่
ต้องยึดเวลาไว้ให้ปรากฏด้วย

ถ้าเกิดความจำเป็นที่จะกักคนต่างด้าวไว้เกินกว่ากำหนด
เวลาในวรรคก่อน ให้เจ้าพนักงานยื่นคำร้องต่อศาลขอให้
กักคนต่างด้าวไว้ต่อไปอีกมีกำหนดเวลาไม่เกินสี่ห้าวันและ
ถ้าจำเป็นจะกักคนต่างด้าวไว้ต่อไปอีก เจ้าพนักงานจะยื่น
คำร้องต่อศาลขอให้กักไว้ต่อไปอีกก็ได้

มาตรา ๒๗ คำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งให้คนต่างตัว ผู้ใดกลับไปนอกราชอาณาจักรสยาม ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งแก่คนต่างตัวผู้นั้น คนต่างตัวผู้นั้นจะยื่นคำคัดค้านหรือคำร้องขอความผ่อนผันต่ออธิบดีกรมตำรวจก็ได้ ให้อธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้วินิจฉัยสั่ง

เมื่อคนต่างตัวผู้นั้นยังไม่พอใจในคำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจ ก็มีสิทธิที่จะยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี และคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้ถือว่าถึงที่สุด

การยื่นคำคัดค้านหรือคำร้องขอความผ่อนผัน หรือยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี ให้ยื่นต่อเจ้าพนักงานภายในกำหนดสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ได้รับทราบคำสั่งนั้น

มาตรา ๒๘ ผู้ใดต่อสู้ว่าตนมิใช่เป็นคนต่างตัว ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้พิสูจน์ จะร้องขอพิสูจน์ต่อเจ้าพนักงาน หรือร้องขอพิสูจน์ต่อศาลก็ได้

การพิจารณาคำร้องให้ศาลแจ้งแก่พนักงานอัยการ พนักงานอัยการมีสิทธิที่จะโต้แย้งคัดค้านได้

มาตรา ๒๙ คนต่างตัวผู้ใดไม่มีใบสำคัญประจำตัวตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างตัว ให้สันนิษฐานไว้

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๘๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ หน้า ๑๑๑๕

ก่อนว่าผู้นั้นเข้ามาในราชอาณาจักรสยาม โดยมีได้ปฏิบัติ
ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๐ ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง รัฐมนตรีจะ
อนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรสยามภาย
ในเงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ตามแต่จะเห็นควร

ในเขตต์ใดซึ่งรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรที่จะยกเว้น
ค่าธรรมเนียมเข้าเมือง หรือการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้
ในกรณีใด ให้รัฐมนตรีมีอำนาจที่จะประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาให้ยกเว้นได้

ประกาศนรัฐมนตรี จะเพิกถอนเสียได้ โดย ประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๑ นอกจากพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลซึ่งมี
ราชการเกี่ยวข้องกับยานพาหนะนั้น ๆ หรือผู้ซึ่งได้รับอนุญาต
ต่อเจ้าพนักงาน ห้ามมิให้ผู้ใดขึ้นไปบนยานพาหนะทางน้ำ
ซึ่งเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรสยามหรือนำเรือเข้าเทียบ
ยานพาหนะที่วันก่อนที่เจ้าพนักงานได้ทำการตรวจตราใน
ยานพาหนะนั้นเสร็จแล้ว

มาตรา ๓๒ คนต่างด้าวผู้ใดซึ่งเจ้าพนักงานเห็นว่าเป็นผู้ที่ต้องห้าม มิให้เข้ามาในราชอาณาจักรสยามตามความในมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๒.๓ และ ๗ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมไว้ ณ สถานที่ใด ๆ เพื่อจัดการต่อไป หรือจะสั่งให้ส่งกลับออกไปโดยยานพาหนะที่นำเข้ามา ก็ได้แล้ว แต่จะเห็นสมควร

มาตรา ๓๓ คนต่างด้าวผู้ใดซึ่งเจ้าพนักงานเห็นหรือสงสัยว่าเป็นผู้ที่ต้องห้าม มิให้เข้ามาในราชอาณาจักรสยามตามความในมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๔.๕ และ ๖ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมไว้ยังโรงพยาบาล ซึ่งเจ้าพนักงานแพทย์จะได้กำหนดให้ หรือจะสั่งให้กักไว้ในยานพาหนะที่นำคนต่างด้าวผู้นั้นเข้ามา หรือที่ใดที่หนึ่ง เพื่อจัดการต่อไป หรือจะสั่งให้ส่งกลับออกไปโดยยานพาหนะนั้นก็ได้ แล้วแต่จะเห็นสมควร

มาตรา ๓๔ ถ้ามีกรณีเป็นที่สงสัยว่าคนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาในราชอาณาจักรสยาม เพื่อทำการค้าหญิงหรือเด็ก หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้าหญิง หรือเด็ก เจ้าพนักงานจะกำหนดให้คนต่างด้าวผู้นั้น หรือหญิง หรือเด็กนั้น มารายงาน

ติดต่อเจ้าพนักงานภายในระยะเวลาที่กำหนดก็ได้ แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวันต่อครั้ง

มาตรา ๓๕ ในการออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณ ใบอนุญาตให้กลับ ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ให้เรียกค่าธรรมเนียมตามอัตราซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง แต่ไม่เกินกว่าอัตราดังต่อไปนี้

๑. ใบสำคัญแสดงรูปพรรณ ให้เรียกเป็นเงินไม่เกินสิบบาท
๒. ใบอนุญาตให้กลับ ให้เรียกเป็นเงินไม่เกินยี่สิบบาท
๓. ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ให้เรียกเป็นเงินไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๓๖ ใบสำคัญต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาในมาตรา ๓๕ นั้น ให้มีอายุใช้ได้ ดังนี้

๑. ใบสำคัญแสดงรูปพรรณให้มีอายุใช้ได้หนึ่งปี นับแต่วันที่ออกให้
๒. ใบอนุญาตให้กลับ ให้มีอายุใช้ได้หนึ่งปี นับแต่วันที่ออกให้

ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ให้ใช้ได้ตลอดไป แต่ถ้านำออกไปนอกราชอาณาจักรสยามให้ถือว่าขาดอายุ ถ้าผู้ถือใบสำคัญ

ถิ่นที่อยู่ประสงค์จะมีให้หนังสือของตนขาดอายุให้นำหนังสือ
ที่วนั้นมาให้เจ้าพนักงาน สลักหลังลงวัน เดือนปีก่อนออกไป
เมื่อผู้นั้นนำใบสำคัญกลับเข้ามาภายในหนึ่งปี นับแต่วัน
สลักหลัง ให้เป็นอันใช้ได้

มาตรา ๓๗ ใบสำคัญแสดงรูปพรรณ ใบอนุญาตให้กลับ
หรือใบสำคัญถิ่นที่อยู่ของผู้ใดเป็นอันตรายหรือสูญหายไป
ด้วยประการใด ๆ เมื่อผู้นั้นประสงค์จะได้ใบแทน เมื่อ
เจ้าพนักงานสอบสวนเป็นที่พอใจแล้ว ก็ให้ออกใบแทนใบ
สำคัญนั้น ๆ ให้ และให้เรียกค่าธรรมเนียมตามอัตราที่
กำหนดไว้ในกฎกระทรวง แต่ไม่เกินกว่าอัตราดังต่อไปนี้

๑. ใบแทนใบสำคัญแสดงรูปพรรณ ให้เรียกเป็นเงิน
ไม่เกินสองบาท
๒. ใบแทนใบอนุญาตให้กลับ ให้เรียกเป็นเงินไม่เกิน
สี่บาท
๓. ใบแทนใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ให้เรียกเป็นเงินไม่เกิน
สี่สิบบาท

มาตรา ๓๘ เมื่อปรากฏว่าคนประจำยานพาหนะผู้ใดไม่
ได้กลับออกไปโดยหลบหนี หรือหลีกเลี่ยงพระราชบัญญัตินี้
หรือไม่ได้ควบคุมจัดการตามความในมาตรา ๑๐ เจ้าของยาน

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๘๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ หน้า ๑๑๑๘

พาหนะและผู้ควบคุมยานพาหนะ ต้องรับผิดชอบร่วมกันชำระค่าธรรมเนียมเข้าเมืองแทนคนประจำยานพาหนะนั้นๆ เป็นทวีคูณ

มาตรา ๓๘ ภายใต้อำนาจมาตรา ๕ บทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ให้ ไซ้บังคับแก่พนักงานทูตและพนักงานกงสุลต่างประเทศประจำราชอาณาจักรสยามและครอบครัวของบุคคลที่กล่าวนี้

มาตรา ๔๐ เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามให้ถูกต้อง ตามบทบัญญัติในมาตรา ๖ มาตรา ๗ อนุมาตรา ๓ หรือ ๔ หรือมาตรา ๑๐ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่ร้อยบาท

ถ้าเจ้าของยานพาหนะ หรือผู้ควบคุมยานพาหนะผู้ใด ละเลยหรือไม่ปฏิบัติตามให้ถูกต้อง หรือยื่นบัญชีไม่ถูกต้องตรงกับความจริงตามบทบัญญัติในมาตรา ๗ อนุมาตรา ๑ หรือ ๒ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพันบาทหรือปรับสามเท่าของเงินค่าธรรมเนียมที่คนต่างด้าวจะต้องเสีย เป็นรายตัวบุคคลแล้วแต่จำนวนไหนจะมากกว่ากัน

มาตรา ๔๑ เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ควบคุมยานพาหนะ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติในมาตรา ๘ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไปจนถึงหนึ่งพันบาท หรือปรับสามเท่าของเงินค่าธรรมเนียมที่คนต่างด้าวจะต้องเสียเป็นรายตัวบุคคล แล้วแต่จำนวนไหนจะมากกว่ากัน

มาตรา ๔๒ คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาในราชอาณาจักรสยามโดยฝ่าฝืนหรือหลีกเลี่ยงพระราชบัญญัตินี้ หรือฝ่าฝืนหลีกเลี่ยงไม่กลับออกไปตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไปจนถึงหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๓ ผู้ใดนำคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรสยามโดยฝ่าฝืนหรือหลีกเลี่ยงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือช่วยเหลือคนต่างด้าวให้หลีกเลี่ยงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๔ คนต่างด้าวผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๕ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๔๕ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๓๑ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๔๖ ผู้ใดฝ่าฝืนไม่มารายงานตนตามคำสั่งของเจ้าพนักงานตามความในมาตรา ๓๔ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๗ คนต่างด้าวผู้ใดต้องโทษตามมาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๓ เมื่อพ้นโทษแล้ว ให้เจ้าพนักงานนำตัวมาจัดการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือจะส่งส่งกลับก็ได้

มาตรา ๔๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี